

nogen Sinde før, uagtet det kunde sige sig selv, at man derved stillede Skattereformen i det uvisse og muligvis slog den ihjel. Landstinget derimod sagde straks til Regeringen: Vi ville støtte Regeringen, hvis den vil appellere til Vælgerne — Differencen var den Gang et Par Hundrede Tusind og deriblandt Bevillinger af stor militærpolitisk Betydning — vi skulle støtte Regeringen, saa godt vi kunne, over hele Linien, hvis den vil appellere til Vælgerne. Det vilde Regeringen ikke.

Saa siger det ærede Medlem, at Landstinget gav Regeringen carte blanche paa at slutte enhver som helst Overenskomst med Folketinget, og saa skulde det paa Forhaand være godkendt fra vor Side. Det have vi fornuftigvis aldrig gjort, og det vilde da ogsaa være den mærkværdigste Stilling af det ene Ting i den Grad at sætte sig selv ud af Spillet under en Finanslovs-krise. Der kom saa efter forskellige Forhandlinger mellem Regeringen og Folketinget en Overenskomst i Stand, hvor man kom overens om en Del Bevillinger til Militærvæsenet ud over det, der var vedtaget, jeg husker ikke saa nøje i Øjeblikket, hvor meget det drejede sig om, men jeg tror, det var en 70,000. De sidste noget over 30,000 vare vel at mærke kun naaet ved, at man havde forlangt at faa taget op igen paa Finansloven det Punkt i Uoverensstemmelsen, som Landstinget allermest havde været imod, som det var ganske umuligt at forlange afgjort paa en Finanslov, og hvorom Folketingets Ordfører øjeblikkelig sagde: Gud bevares, ville de Herrer ikke have det, maa vi selvfølgelig lade det falde. Det, som var os mest forhadet og ganske særlig ydmygende for os at tage imod, det Punkt havde man taget op igen, og i Stedet for havde vi faaet 37,000, tror jeg det var, til en militær Bevilling, der ikke havde allerfjerneste Spor af militærpolitisk Betydning, men kun angik Ting, som der ikke kunde tillægges nogen væsentlig Betydning. Det var om disse 37,000, at et Medlem — ikke Ordføreren, som der blev sagt, men et andet Medlem — sagde: Men, hvis vi nu ville foretrække at lade det blive ved den første Overenskomst, hvor Venstre havde tilbudt 40,000 til uden Betingelser, hvis vi altsaa ville foretrække at miste disse 37,000 fremfor at sluge den Kamel, hvad ville de Herrer saa sige til det? Det var ikke sagt af Ordføreren, ikke af os alle, men jeg ved godt, et Medlem sagde det, og det var det, der skulde spille den store Rolle, at Landstinget havde

svigtet Forsvarssagen og havde underbudt Venstre.

Jeg havde Ordet to Gange, saa vidt jeg husker, og jeg ved med positiv Sikkerhed, at begge Gange udtalte jeg: Ville de Herrer ikke stille et Forslag, som kan anerkendes af Regeringen? De have sagt: Vi ville ikke forandre noget ved den Kontrakt, vi have indgaaet paa Finansloven, vi ville ikke røre ved Regeringen. Saa sagde jeg: Regeringen kan fornuftigvis ikke have noget imod at forandre Kontrakten, naar den kan blive af en saadan Beskaffenhed, at Regeringen kan anerkende den, saa kunne de Herrer jo meget godt slutte en ny Kontrakt. Jeg beder ikke om, at der skal slutes en ny Kontrakt, som Regeringen ikke kan gaa ind paa, men jeg anmoder Dem om at komme med et Forslag, som Regeringen kan gaa ind paa. Det var min Udtalelse de to Gange, og i Anledning af stærk provocerende Udtalelser kan det gerne være, at jeg en Gang føjede til: For det er vel ikke Deres Mening, at De foretrækker Ministeriet Reedtz-Thott fremfor at faa en Finanslov? Paa den Maade blev der talt, men det ligger i Sagens Natur, at naar jeg de to eneste Gange, jeg havde Ordet, udtrykkelig bad de Herrer om at komme med Forslag, der kunde accepteres af Ministeriet, har jeg gjort, hvad jeg kunde for at faa en Overenskomst med Ministeriet og ikke mod Ministeriet.

Naturligvis, for saa vidt vi ikke vilde sluge den Kamel straks og gaa ind paa de 37,000, kan det, rent formelt, siges, at vi have haft Andel i, at Ministeriet maatte trække sig tilbage, men det er jo ogsaa rent formelt; for de Herrer have jo selvfølgelig akkurat samme Andel i det paa samme Stadium, for de kunne have ladet være med at gaa tilbage fra den sidste Overenskomst. Men De maa jo huske paa, at der kom et Efterspil, og det var det artigste. I saa Henseende, ogsaa rent formelt, have de Herrer ikke Ret. Der blev nemlig i sidste Øjeblik sluttet en ny Kontrakt, hvor Landstingets Højre utvivlsomt stillede sig velvilligt. Imidlertid, det vakte den største Forbitrelse i det høje Folketing, og det vil nok være de Herrer bekendt, at der stod en fulminant Artikel i „Politiken“ Dagen efter, at Ministeriet var faldet, som endte saaledes: Dette Ministerium er hverken slaaget af Højre eller Venstre, men det er faldet over sine egne Ben“. Men jeg tvivler ikke paa, at man efterhaanden vil søge at faa væltet Skylden over paa os og fremstille Sagen saaledes,